

SMARAGDOVÁ DESKA IV:

Zrození Vesmíru

Naslouchej, ó člověče, hlasu moudrosti, naslouchej hlasu *Thotha, Atlantána*. Volně dnes dávám ti svou moudrost, z času a prostoru tohoto cyklu, mistr mystérií, *Slunce rána, Thoth*, učitel lidí, je ze VŠEHO.

Kdysi dávno, ve svém dětství, ležel jsem pod hvězdami na dávno pochované *Atlantidě*, snívajíc o mystériích daleko nad lidmi. Potom v mém srdci vyrostla tužba ohromná, podmanit si cestu, která vedla ke hvězdám. Rok co rok jsem hledal moudrost, hledajíc nové poznání, následujíc cestu, až nakonec má *Duše*, v obrovské námaze vymanila se ze svého otroctví a odrazila se pryč. Svobodný byl jsem od otroctví lidí země. Svobodný od těla, mihl jsem se tmou. Konečně se mi odemknul hvězdný prostor. Svobodný byl jsem od otroctví tmy. Teď až na konci vesmíru hledal jsem moudrost, daleko nad poznáním ohraničeného člověka.

Hluboko do vesmíru, má *Duše* cestovala volně do kruhu světla nekonečna. Neznámé, nad poznáním, byli některé z planet, ohromné a gigantické, nad sny lidí. Přece jen našel jsem *Zákon*, v celé jeho kráse, pracující skrze ně i mezi nimi, stejně jako tu mezi lidmi.

Blýskla se vpřed má duše přes krásu nekonečna, dalece přes vesmír, letěl jsem se svými myšlenkami.

Odpočíval jsem tam na planetě krásy. Tóny harmonie naplňovali všechen vzduch. Byli tam formy, pohybující se podle Pořádku, ohromné a vznešené jako hvězdy v noci, nastoupené v harmonii, seřazené v rovnováze, symboly *Kosmu*, jako podle *Zákona*.

Mnoho hvězd jsem potkal na své cestě, mnoho ras člověka na jejich světech, některé sahali vysoko jako hvězdy rána, některé padali dolů do černoty noci. Každý

a všechny z nich se prodírali nahoru dosahující výšiny, zkoumajíc hloubky, pohybujíc se v časech, v říších jasu, prožívajíc temnotu, dosahujíc Světlo.

Věz, ó člověče, to *Světlo* je tvé dědictví. Věz, že temnota je jen závojem. Zapečetěn je v tvém srdci věčný jas, čekající na moment vydobytí svobody, čekající na roztrhnutí závoje tmy.

Našel jsem některých, kteří si vydobyli *éter*. Svobodní od prostoru, i když stále byli lidmi. Použijíc sílu, která je základem *VŠECH* věcí, daleko ve vesmíru stvořili planetu, vytyčili ji silou, která *VŠÍM* protéká; zrážejíc a splývajíc *éter* do forem, které rostli, jak oni chtěli. Převyšujíc vědu, oni, ze všech ras, mocní v moudrosti, synové hvězd.

Na dlouhý čas jsem se zastavil, dívajíc se na jejich moudrost. Viděl jsem je tvořit z vnějšího *éteru* města gigantické, z růže a zlata. Tvořili dále z prvotního elementu, základu vši hmoty, *éter* odlétal do daleka.

Daleko v minulosti, podrobili si oni *éter*, osvobodivše se od otroctví lopoty; jen zformují ve své mysli obraz a bleskurychle vytvořený, vyroste.

Potom dále má duše uháněla *Kosmem*, vždy uzřela, nové věci a staré; učí se, že člověk je skutečně zrozený ve vesmíru, *Slunce Slunce*, dítě hvězd.

Věz, ó člověče, jakoukoliv formu obýváš, jistě je v jednotě s hvězdami. Tvoje těla nejsou nic než planety obíhající kolem svých centrálních sluncí. Když získáte světlo vši moudrosti, svobodně vy budete zářit v *éteru* – jedno ze Sluncí, které osvětluje vnější temnotu – jeden z narozených ve vesmíru, vyrostlých do Světla.

Tak jako hvězdy v čase ztratí svou zář, světlo od nich procházející do velkého zdroje, tak, ó člověče, tvá duše plyne vpřed, nechávaje za sebou temnotu noci.

Vytvořená dále prvotním *éterem*, naplněna září, která teče ze zdroje, ohraničena *éterem* splynutým kolem, přece vždy plane, až dokud není nakonec svobodná. Vyzdvihni svůj plamen z temnoty, odleť noci a budeš svobodný.

Cestoval jsem časoprostorem, poznajíc, že moje duše byla konečně osvobozena, poznajíc, že teď by jsem mohl sledovat moudrost. Až nakonec, prošel jsem na pláň, ukrytou před poznáním, neznámou moudrosti, rozšířenou nade vše, co známe. Teď, ó člověče, když jsem měl toto poznání, šťastna rostla má duše, protože teď jsem byl svobodný. Naslouchej, ty zrozen ve vesmíru, naslouchej mé moudrosti: nevíš, že ty též budeš svobodný.

Naslouchej opět, ó člověče, mé moudrosti, ono slyšení, ty též smíš žít a být svobodný. Ne ze země si ty, pozemský, ale dítě Nekonečného Kosmického Světla.

Teď, tobě dávám poznání, svobodu vstoupit na cestu, kterou jsem kráčel, ukazujíc ti

pravdivě, jak svým snažením, kráčel jsem cestou, která vede ke hvězdám.

Naslouchej, ó člověče, a poznej existenci svého otroctví, poznej, jak se sám osvobodit z osidel. Mimo temnoty povstaneš nahoru, v jednotě se *Světlem* a v jednotě s hvězdami. Následuj vždy cestu moudrosti. Jen takto můžeš povstat zdola. Vždy osud člověka vede ho vpřed do *Zatáček Nekonečného CELKU*.

Poznej, ó člověče, že celý vesmír je uspořádán. Jen *Pořádkem* si v Jednotě se *VŠÍM*. Pořádek a rovnováha jsou *Zákonem Vesmíru*. Následuj ho a budeš v Jednotě se *VŠÍM*.

Ten, kdo by následoval cestu moudrosti, otevřený musí být *Květu Života*, rozšiřujíc své vědomí z temnoty, plynouce časem a prostorem v *CELKU*.

Hluboko v tichu, nejprve se musíš zdržovat až do doby, dokud se neosvobodíš od žádostivosti, svobodný od dychtivosti mluvit v tichu. Přemoci tichem otroctví slov. Zdržovat se jídla až do vítězství nad žádostivostí po jídle, která je otroctvem duše.

Potom si lehni ve tmě. Zavři ty oči před loučemi Světla.

Soustřeďuj svou sílu duše na místo svého vědomí, střes z ní pouta tmy. Umísti v místě své mysli obraz tebou toužený, vyobraz místo, které toužíš vidět. Vibruj tam a spěť svou silou. Uvolni duši z její tmy. Prudce ty musíš třást celou svou silou, až dokud nakonec tvá duše nebude svobodná.

Mocný nad slovy je oheň *Kosmu*, visící nad pláněmi, neznámý lidem; mocný a rovnovážný, pohybující se podle *Pořádku*, hudba souladů, daleko nad člověkem. Mluvící hudbou, zpívající barvami, oheň počátku *Věčnosti VŠEHO*.

Jste jiskrou plamene, ó děti mé, hoříte barvou a žijete hudbou. Poslouchejte hlas a budete svobodní. Vědomí svobodné jest sloučené s *Kosmem*, v *Jednotě s Pořádkem a Zákonem VŠEHO*.

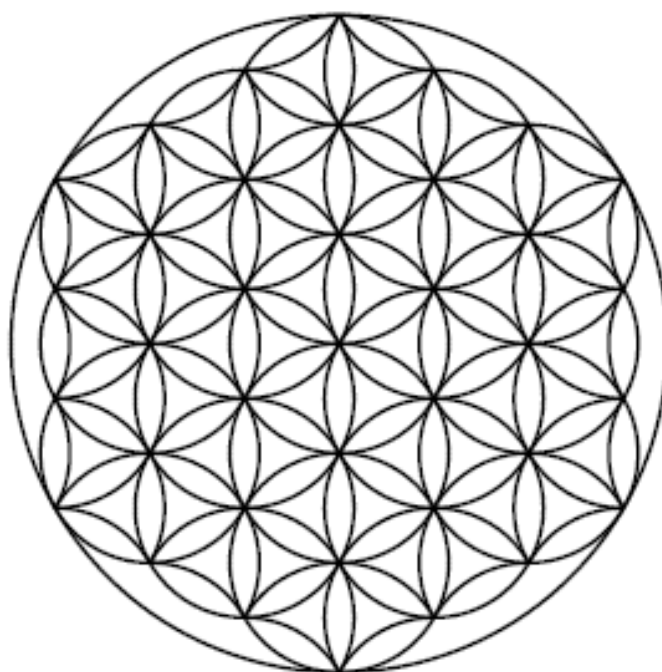
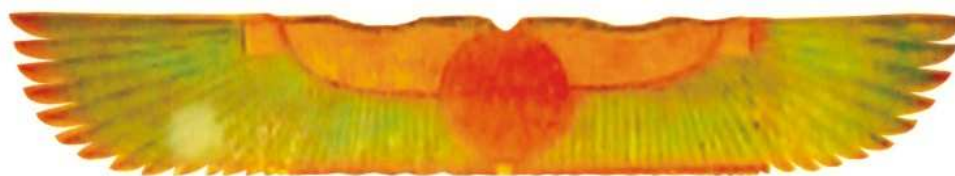
Nedověděl si se, člověče, že navzdory temnotě, *Světlo* poplame dále, symbol *VŠEHO*.

Modli se tuto modlitbu za dospívání moudrosti. Modli se za příchod Světla do *CELKU*. „*Mocný Duch Světla, které září Kosmem, přitáhni můj plamen blíž v harmonii k tobě. Pozdvihni můj oheň ven z temnoty, magnet ohně, který je v Jednotě se VŠÍM. Pozdvihni mou duši, ty mocný a silný. Dítě Světla, neodvracej se. Přitáhni mě silou, aby jsem se rozpustil v tvém ohnisku, v Jednotě se všemi věcmi a všechny věci v Jednom, v ohni námahy života a v Jednotě s Rozumem.*“

Když osvobodíš svou duši z otroctví, věz, že pro tebe temnota bude mrtvá. Vždy přes vesmír můžeš hledat moudrost, neohraničený okovy kovanými v těle.

Vpřed a nahoru do rána, svobodně se blýskni, ó Duše, do říš *Světla*. Pohybuj se v *Řádu*, pohybuj se v *Harmonii*, svobodně se budeš pohybovat s *Děťmi Světla*.

Hledej a poznej můj *Klíč Moudrosti*. Takhle, ó člověče, budeš určitě svobodný.

Smaragdové desky Thotha Atlanšana, překlad a interpretace: Doreal, DOSLOVNÍ PŘEKLAD
A INTERPRETACE JEDNOHO Z NEJSTAROBYLEJŠÍCH A NEJTAJNĚJŠÍCH VELKOLEPÝCH DĚL STARODÁVNÉ MOUDROSTI
Zdroj: <http://www.chapeltibet.cnghost.com/ct/Tablet4.html> © 2008 www.cez-okno.eu Překlad ze slovenštiny: Ptaň Korektury: PH